

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit Jankának hívtak. Janka régóta szeretett volna otthonra kisállatokat, de a szülei nem engedték. Mindig azt mondták, hogy akkor koszos lesz a ház, akkor nem lesz idő játszani, akkor nem mehet el nyaralni, akkor nem lesz ideje a barátaira.

Történt egyszer, amikor Janka az iskolából hazafelé mendegélt az úton, hogy csodák-csodája előtte termett egy doboz. A dobozból mocorgás és hangok hallatszottak.

-Ki van ott? -kérdezte Janka, de válasz nem érkezett. Ekkor óvatosan kinyitotta a dobozt és meglátott benne egy kiscicát. A cica villogó kék szemeivel a kislányra nézett, amiből Janka tudta, hogy ezt a cicát akit Citromnak nevezett el-neki hozták oda az angyalok. Gyorsan a táskájába tette, hazavitte és az ágya alá rejtette.

Másnap délután, amikor Janka a játszótér felé bandukolt, nyöszörgést hallott maga mögött. Hátrafordult és meglátott egy kiskutyát, akinek a bundája telis-tele volt bogáncssal. Odafutott hozzá és nem sajnálva az időt és a fáradságot, nagy nehezen leszedte a bogáncsokat a kutyusról. A hálás kiskutya a játszótérig, majd hazáig követte a kislányt, aki el is nevezte Napsugárnak - mivel az egész napját beragyogta. Amikor a házuk elé értek, megjelent előttük egy nagyon öreg bácsi, aki így szólt: - Szia Janka! Nem bánnád, ha nálad hagynám a négy kicsi nyuszimát, Virágot, Bolyhost, Csokit és Hópelyhet? Öreg és beteg vagyok, nem tudom már gondjukat viselni. Amire Janka felocsúdott, az öreg bácsi már sehol sem volt, úgy eltűnt, mintha nem is létezett volna. Janka azt hitte, csak álmodott, de aztán a lába elé nézett és meglátta a hozzá bújó négy pici nyuszilányt. Janka felvitte a kutyust és a nyuszikat a házba és őket is az ágya alá rejtette. Ettől fogva Janka és a kisállatkák együtt éltek a szobában, Janka titokban etette, itatta, gondozta őket.

Egyik nap, amikor Janka az ágyában feküdt, halk beszédre lett figyelmes.

- Én egy csodakutya vagyok és varázserőm a tűz. - mondta Napsugár kutyus.
- Én egy csodacica vagyok és jeget tudok varázsolni. - mondta Citrom cica
- Mi meg csodanyuszik vagyunk és nekünk is szupererőnk van, ami a lebegés. - mondták szuszogva a nyuszikák.

Janka csodálkozva szólt hozzájuk: - Ti tudtok beszélni?

- Igen, mi vagyunk a te varázslatos kisállatkáid. Köszönjük, hogy befogadtál minket. - mondták az állatok.

Egyszer egy éjszaka, amikor a házban már mindenki mélyen aludt, Jankát és az állatkákat a ház körüli udvarból hallatszó zöreje, motoszkálás ébresztette fel legszebb álmából. A zajok egyre közelebből jöttek és egyre hangosabbak lettek. -Ti is halottátok ezt? Biztosan betörő. -suttogta Janka az állatkáinak. -Egyet se félj kis gazdánk, mi az életünk árán is megvédünk téged! Te csak búj be gyorsan a takaró alá, mi majd mindent elintézünk! - mondta Csoki nyuszi, majd így szólt: -Barátaim, segítenünk kell! Úgy hallom, hogy rabló jött a házhoz. Napsugár kutya, te menj azonnal a bejárati ajtóhoz! Citrom cica, te menj azonnal a szobaajtóhoz! Nyuszikáim, mi pedig majd az erőnkkel védjük meg kis gazdinkat és a házat.

Ekkorra azonban már a bejárati ajtóhoz ért a betörő. Azonnal cselekedni kellett. Napsugár kutya varázserejével felforrósította a kilincset, hogy a betörő ne tudjon benyitni. A zsvány rabló azonban csak felszisszent fájdalmában, majd tűzálló kesztyűt húzott és benyitott a házba. A cica erre jégfalat varázsolt a betolakodó elé, hogy az ne tudjon továbbmenni, megvédve ezzel kis gazdáját és a házat. A betörő azonban hatalmas kalapácsával nekiment a jégfalnak és széttörte azt. Ekkor a nyuszik bebujtak a lepedő alá és csodák-csodája a lepedő felemelkedett. A betörő, amint meglátta a lebegő lepedőt, ijedtében reszketni kezdett, mint a nyárfalevél. Hátrálva menekülni próbált volna, de amikor a nyuszik szuszogó huhogását meghallotta, földbe gyökeredzett a lába, az ijedtségtől mozdulni sem tudott és rögvest összeesett. Erre már Janka is kimerészkedett a takaró alól és gyorsan megkötözte a betolakodót.

A nagy mozgolódásra és zajra a szülők is felébredtek. Janka elmesélte, hogy a titokban szobájában tartott csodaállatkái varázslatos erejükkel hogyan mentették meg őket a betörőtől.

-Apa, ugye megtarthatom őket? -kérdezte Janka. Az apuka nem szólt semmit, csak bólintott, anya pedig örömmel ölelte magához a kislányt és az állatkákat. Ettől fogva a család boldogan élt együtt a kisállatkákkal, akikkel Janka még számos varázslatos csodakalandot élt át.

Így volt, ennyi volt, igaz volt, aki nem hiszi, járjon utána!